

Ion Dichiseanu

Am fost rivalul regelui

*Povestea mea de iubire
cu Sara Montiel*

Prefață de Laurențiu Damian

POLIROM
2016

© 2016 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Pe copertă: fotografie din arhiva autorului

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DICHISEANU, ION

*Am fost rivalul regelui: povestea mea de iubire cu Sara Montiel / Ion
Dichiseanu; pref. de Laurențiu Damian. – Iași: Polirom, 2016*

ISBN print: 978-973-46-5921-0

ISBN ePub: 978-973-46-6038-4

ISBN PDF: 978-973-46-6039-1

I. Damian, Laurențiu (pref.)

821.135.1-94

Printed in ROMANIA

Și, cum spuneam, mă sună cel de la OSTA și îmi spune că Sara Montiel nu vrea pe nimeni altcineva în afară de mine.

— Dumneata, tovarășu', ești John Dixon?

— Ce mă mai întrebați, nu i-ați întrebat deja pe băieți? i-am spus eu. Așa-mi spuneau la Beirut...

A rămas ca eu să prezint spectacolul. Vă dați seama cu ce emoții așteptam momentul...

*

Și a venit și ziua atât de mult așteptată! Când ne-am reîntâlnit, nu s-a văzut nimic pe chipul ei minunat, iar eu, ce să vă spun, am re trăit cu aceeași intensitate sentimentele de atunci, de la Beirut! Parcă trecuseră doar câteva clipe de când ne văzuserăm, iar flacăra s-a reaprins. Ba cred că și mai puternic, pentru că am avut îndrăzneala și mi-am permis s-o pup pe obraji. Desigur, galant cum încerc să fiu întotdeauna, i-am sărutat mai întâi mâna. Vă întrebați în ce limbă ne înțelegeam? Din fericire, vorbeam amândoi italiana.

Venise împreună cu compozitorul Solano și cu un chitarist, formația instrumentală fiind a noastră. Era însoțită și de o cabinieră. Repetițiile aveau loc la Sala Palatului, unde urmau să se țină și spectacolele. Acolo ne-am și văzut. Am așteptat să se termine repetiția și am plecat apoi împreună. Erau cazați toți la Athénée Palace; ea stătea într-un apartament. Acolo lumea o aștepta în extaz. Miliția făcea cordon, dar degeaba – lumea se îmbulzea așa de tare, încât se mai spărgeau și geamuri.

Ei bine, de această dată, fiind la mine în țară, am îndrăznit să-i invit după repetiție la masă la Athénée Palace.

Amuzant este că în restaurant lua masa atunci și un tovarăș colonel, un anume Vințilă. Eu jucam în stagiunea aceea un rol important în *Frații Karamazov* împreună cu Cristea Avram și George Constantin – eram Alioșa. Cristea Avram avea un frate director la fabrica de semipreparate din carne de la Popești-Leordeni. Acolo l-am cunoscut la un moment

dat pe un general care era șeful colonelului Vintilă. Acesta, când m-a văzut la masă cu ceilalți, a bănuir că sunt omul lor, al Securității. Nu am încercat să-l contrazic, mi-am văzut în continuare de treaba mea. Oricum eram preocupat în acel moment de cu totul altceva...

La masă, privirile mele și ale Sarei se atrăgeau ca un magnet, complice, iar la un moment dat chiar m-a strâns ușor de mână, ca adolescenții care abia îndrăznesc să se atingă. Mai bine zis, ca adolescenții de altădată...

La vremea aceea, Sara Montiel era în mare vogă cu cântecul „La Violetera”. Pe care știu să-l cânt și acum! Când ceva te marchează atât de puternic, marcat rămâi pentru toată viața... Pătrunsese în toată ființa mea.

În fiecare seară, înainte de a intra pe scenă – eu, prezentând spectacolul, intram primul –, treceam pe la cabina ei și îi ofeream un trandafir roșu. Iar ea și-l pune în păr și așa susținea tot recitalul. Nu vă puteți imagina cum arăta, magnific!

Însă doar atât îndrăzneam să fac, nimic mai mult – eram cuminte, mi se părea prea sus, intangibilă. Îmi plăcea la nebunie, o visam, îmi bântuia noapțile, dar atât. Ce mai, eram topit... Bine că nu aveam spectacole la teatru, nu știu cum aș fi reușit să joc... După ultima reprezentație a Sarei de la Sala Palatului, vine Solano la mine și-mi spune că Sara mă invită la restaurant.

Asta mi-a dat ceva curaj și am invitat-o la o plimbare. Era o seară superbă de primăvară.

Era prin mai, o noapte caldă și senină,
Visam că florile te alegeau a lor regină...

După ce prezentam concertul Saritei, rămâneam de fiecare dată până la finalul spectacolului. Așa mi se părea că este frumos, dar și de dragul ei, firește. La final, ne pupam protocolar, îi sărutam mâna și ne despărțeam.

Dar să revenim la povestea noastră. Așadar, vine Solano la mine și-mi spune:

— Juan – așa-mi spunea el –, doamna Sarita Montiel are plăcerea, având în vedere că este ultima seară, să te invite la masă la Athénée Palace.

Am fost foarte emoționat de această invitație.

După asta, ei s-au dus să se schimbe. Iar eu mă gândeam dacă să-i mai iau flori sau nu, dat fiind că seară de seară îi dădusem câte un trandafir roșu. Mă temeam să nu fiu cumva penibil. Am fugit toată viața de ridicol; m-a urmărit mereu această teamă de a nu fi penibil. Cu măsură am fost toată viața. Nu am fost obraznic, eram destul de retras. Cu aceste frământări în minte și în suflet, ne-am întâlnit în hol și am plecat împreună spre Athénée Palace. Acolo, ca de obicei, era foarte multă lume adunată, așteptând s-o vadă și să-i ceară autografe, eventual să facă și o poză – cei mai norocoși. Ce mai, baie de mulțime, ca de obicei... Cum s-a întâmplat și la intrarea de la Sala Palatului, care a fost arhiplină la toate concertele pe care le-a susținut. La ieșire mi-am

dat seama cât de iubită, cât de adulată de public era această minune de actriță, cântăreață, dansatoare și femeie.

De fapt, văzusem asta mereu, dar abia în ultima seară parcă am realizat cu adevărat dimensiunile acestui fenomen.

Pe unde trecea, era însoțită de un cordon de milițieni, până intram în mașini. Aveau loc chiar și altercații între milițieni și mulțime, oamenii se îmbulzeau, se îmbrânceau să pună mâna pe ea, s-o atingă măcar cu un vârf de deget. Erau femei – da, femei, nu bărbați – care se îngheșuiau să-i sărute mâna. În această atmosferă îmi era foarte greu să gândesc, să cred că eu, Ion Dichiseanu, actorul dintr-o țară comunistă, aș fi putut ajunge la o asemenea divă, cunoscută și adulată în toată lumea. Cu toate acestea, nu mă puteam împiedica să visez... Mă scuturam însă repede și-mi spuneam că nu-i decât un vis.

Când am ajuns la restaurant, aceeași mulțime nebună, același cordon de milițieni... Ce am văzut în seara aceea nu am mai văzut